

Orienten sjuder i dag av indignation över kvinnans bristande rättigheter och hon kräver fullständig jämlikhet med mannen. De mest högröstade av dessa febriga kämpar för kvinnans rättigheter är de män och kvinnor som i Islams namn rasar på det mest enfaldiga sätt.

Några av dem misstolkar Islam och påstår att den i alla avseenden förespråkar fullständig jämställdhet mellan könen, medan andra - på grund av okunnighet om eller likgiltighet för Islam - hävdar att Islams är fiende till kvinnan; att den degraderar henne och sänker hennes status. De påstår att Islam håller henne för att vara intellektuellt underlägsen och tilldelar henne en position mycket liknande djurens. De säger att hon är reducerad till att vara intet mer än ett medel för mannens sexuella tillfredsställelse och en maskin för produktion av mänskliga varelser.

Detta ska då visa i vilken tjänande ställning hon står i förhållande till mannen; med resultat att mannen dominerar henne och åtnjuter en total överhöghet över henne. Båda dessa grupper är lika okunniga om Islam, eller så sammanblandar de avsiktligt det korrekta med det felaktiga, för att på så sätt dupera andra och så frön av oenighet och oro i samhället och därmed befrämja sina egna nedriga planer och underlätta det fula spel de spelar. Innan vi går in på en detaljerad diskussion om kvinnans ställning i Islam, vill vi först i korthet beröra den europeiska kvinnorörelsens historia, ty det är där vi hittar själva källan till den defekt som alla missledda rörelser i den moderna Orienten lider av.

Kvinnan var i Europa och i den övriga världen betraktad som en nolla rätt och slätt; ett ingenting. Hon utgjorde ämnet för många diskussioner som fördes bland de «lärde» och bland «filosoferna», vilka sinsemellan tvistade om frågor som dessa: "Har kvinnan en själ eller ej? Om hon har det, vad exakt är då hennes själs natur, är den mänsklig eller animal? Antag att hon har en mänsklig själ, vilken social och mänsklig ställning bör hon då ha i förhållande till mannen? Är hon född till att vara mannens slav eller är hennes position något högre än slavens? Denna situation förblev oförändrad även under de relativt korta tidsperioder då kvinnan verkar ha uppburit en central ställning i den tidens sociala ordning; alltså i Grekland och det Romerska Imperiet. Men all denna upphøjelse betydde inte en upphøjelse av kvinnan som sådan; det var snarare upphøjelsen av ett fåtal framstående kvinnor som bodde i huvudstäderna på grund av att vissa av deras personliga kvalifikationer gjorde att de förgyllde de sociala tillställningarna.

De var inget annat än medel till förströelse och underhållning för de utsvävande rika, vilka applåderade deras entré i offentligheten ut ur ren fåfänga och inbilskhet. Men det visar inte på någon som helst respekt för kvinnan som människa förutom det nöje hon kunde skänka mannen. Denna den europeiska kvinnans situation förblev oförändrad under perioderna av livegenskap och feodalism. Själva var hon i sin okunnighet ibland bländad av lyxen och utsvävningarna och var andra gånger nöjd med att leva som ett djur - äta, dricka, vara gravid, föda barn, arbeta både dag och natt. När den industriella revolutionen ägde rum i Europa förde den i sitt släptåg med sig de värsta möjliga lidanden som kvinnan under hela mänsklighetens historia dittills erfarit. Europa har genom tiderna uppvisat en rigiditet och en girighet över naturresurserna som saknar både storsinnet och frihet.

Denna girighet fick människor att genomgå hårda provningar utan garanti om vare sig omedelbara eller avlägsna vinster i gengäld. De ekonomiska levnadsförhållandena var emellertid under perioderna av slaveri och feodalism sådana att mannen var ansvarig för

kvinnans underhåll. Det var helt i tidens anda. Inte desto mindre arbetade kvinnan på den tiden i enkla bomullsindustrier; sådana som man finner i alla jordbrukssamhällen. På detta sätt betalade hon tillbaka till mannen vad det kostade att försörja henne. Men med den industriella revolutionen undergick hela den sociala bilden en radikal förändring; inte mindre på landsbygden än i städerna. Familjelivet krossades totalt, och de band som hållit familjen samman slets sönder när kvinnor och barn, på grund av den industriella revolutionen, tvingades ut att arbeta i fabriker.

De arbetande klasserna lämnade gradvis landsbygden och jordbrukarlivet; ett liv baserat på principerna om ömsesidigt ansvar och samarbete. De flyttade in till städerna där alla levde ett avskilt liv och där ingen var intresserad av sina grannar. Inte heller var någon villig att hjälpa andra, utan var och en arbetade och tjänade pengar för att försörja sig själv. Här fanns inte längre några moralregler att iaktta och ta hänsyn till. Män och kvinnor kastade sina moraliska skrupler överbord vid första bästa tillfälle att tillfredsställa sin sexualdrift. Som ett resultat därav minskade hos dessa människor lusten att gifta sig och försörja en familj, eller, om den lusten fortfarande fanns i någras hjärtan, var tendensen den att uppskjuta äktenskapet åtminstone i några år framåt.¹ På dessa sidor har vi inte för avsikt att hänga oss åt Europas historia. Vi är bara intresserade av de faktorer som påverkat kvinnans karriär i Europa under historiens gång. Som vi tidigare sagt överlastade den industriella revolutionen kvinnor och barn med arbete.

Detta försvagade familjebanden, vilket i sin tur ledde till fullständig desintegrering av familjelivet. Men det var kvinnan som fick betala det högsta priset. Hon arbetade hårdare än någonsin förr, och förlorade sin värdighet, men var fortfarande långt ifrån tillfredsställd psykologiskt och materiellt. Mannen inte bara ryggade tillbaka för att ta på sig ansvaret för hennes försörjning vore hon så hans hustru eller mor - utan uppmanade henne också att försörja sig själv. På fabriker utnyttjades hon på det mest hänsynslösa sätt av ägarna; hon hade en mycket lång arbetsdag men betalades åtskilligt mindre än de män som utförde ett likvärdigt arbete i samma fabrik.

Det är onödigt att fråga varför allt detta hände, när vi vet att Europa alltid har varit känt för sin girighet, rigiditet och otacksamhet. Europa har aldrig varit känt för att respektera människan som människa, inte heller för att frivilligt utföra godhet, om man ostraffat kunde åsamka andra skada; vilket dess historia i det förflutna såväl som i samtiden vittnar om.

Det är mycket möjligt att läget förblir oförändrat under de kommande åren, såvida inte Allah den Allsmäktige leder det in på den rätta vägen och låter det utveckla sig andligen. Emellertid utsattes kvinnor och barn, svaga och hjälplösa som de var, för den mest hänsynslösa exploatering. Det fanns dock några män med samvete, vilka inte stillatigande

¹ Det är på basis av sådana fakta som förespråkarna för materialism och kommunism hävdar att det är de ekonomiska faktorerna enbart som skapar de sociala livsvillkoren och att det enbart är de ekonomiska omständigheterna som bestämmer människornas ömsesidiga relationer. Vi förnekar inte betydelsen av de ekonomiska faktorerna i människans liv, men det är fel att säga att det är de ekonomiska faktorerna enbart som bestämmer människans tankar, känslor och beteenden. Det faktum att den ekonomiska faktorn utövade en så dominerande påverkan över det europeiska livet berodde på frånvaron av några högre ideal som kunde ha - liksom i den islamiska världen utvecklat Europa andligen, och på så sätt gjort européerna i stånd att etablera sina ekonomiska relationer på en rent mänsklig basis. På detta sätt skulle den inte bara ha förverkligat sina ekonomiska behov, utan folk över hela världen skulle också ha besparats de lidanden Europa åsamkat dem på grund av sin exploateringslusta.

kunde åse dessa orättvisa missdåd mot den svagare delen av befolkningen. De stred för att få ett slut på denna grymhet mot barnen (observera barnen, inte kvinnorna!). De sociala reformisterna fördömde anställning av minderåriga barn för arbete i fabriker, där det tunga arbetet försenade deras naturliga kroppstillväxt och där de betalades knappa och otillräckliga löner för det tunga och slitsamma arbete de utförde. Protesterna gick inte obemärkta förbi.

De bar frukt; anställningsåldern höjdes gradvis, lönerna ökade, och arbetsdagen kortades ner. Men kvinnorna hade fortfarande ingen som förde deras talan, eftersom det skulle ha krävt den intellektuella förfining som Europa saknade. Som ett resultat härav tvingade sig kvinnan igenom denna skärseld genom att överarbeta sig själv, för att i gengäld få en lön som låg långt under den hennes manlige motsvarighet fick för ett likvärdigt arbete. I första världskriget dödades tiotals miljoner av Europas och Amerikas unga män och lämnade efter sig miljontals änkor. Dessa stackars kvinnor fick utstå de värsta vedermödor och prövningar i arbetslivet.

De hade ingen som försörjde dem eller värnade om dem, eftersom familjeförsörjarna i de flesta av dessa familjer antingen dödats i kriget eller blivit krymplingar för livet. Eller så hade de genomgått en sådan själslig nedbrytning på grund av rädsla, nervös spänning eller giftiga gaser att de blivit inkapabla till arbete. Många hade också just blivit utsläppta ur fångenskap och ville nu koppla av och förströ sig för att återvinna sitt sinneslugn. Alla dessa människor hade förlorat viljan att gifta sig och försörja en hel familj, då de därmed skulle ha försatt sig själva i psykisk såväl som materiell obekvämlighet. Kriget hade orsakat en så stor brist på män att de som överlevde knappast kunde fylla de tomma platserna. Fabrikerna kunde inte återuppta sin produktion och på grund av bristen på arbetskraft kunde inte heller krigsskadorna repareras. Det föll alltså på kvinnans lott att gå ut och ta männens plats, ty om de inte gjorde det, hotades både de själva och de som var beroende av dem - gamla kvinnor och små barn - av svält. Arbetet i fabrikerna krävde emellertid att kvinnan ignorerade såväl sin moralkänsla som sin feminina natur, vilken nu hade blivit ett hinder för henne i hennes kamp för levebrödet. Till yttermera visso ville fabriksägarna inte bara ha arbetskraft; de ville också tillfredsställa sin sexuella lusta.

Kvinnans hjälplöshet gav dem ett utmärkt tillfälle därtill, vildet de till fullo begagnade sig av. Kvinnan blev alltså tvungen att fullgöra en dubbel plikt: arbeta i fabrikerna och samtidigt göra sitt bästa för att förnöja sin arbetsgivare. Kvinnan plågades inte av hunger enbart; sexualdriften krävde också sin del och tillfredsställelse. Enär antalet män på grund av kriget hade sjunkit så katastrofalt, kunde inte alla kvinnor uppnå den tillfredsställelsen genom äktenskap. Men den religion som var rådande i Europa tillät inte polygami - som Islam gör - i sådana kristider. Så blev då den al europeiska kvinnan ett offer för sina begär; och de svepte henne med sig. Hennes behov av bröd samt behovet att nå sexuell tillfredsställelse var, förutom hennes kärlek till dyrbara kläder, kosmetika etc. faktorer som tvingade henne att ta denna kurs i livet. Den europeiska kvinnan fortsatte alltså på denna väg; arbetade i fabriker och affärer för att på rent eller orent sätt skaffa sig de saker hon ville ha. Men ju mer hon kom i åtnjutande av dem, desto starkare blev hennes passion för dem, och hon drev sig själv till att arbeta ännu hårdare för att tillfredsställa dem. Fabriksägarna utnyttjade denna kvinnans svaghet till sin egen fördel.

De betalade henne löner som låg långt under de betalade de manliga arbetarna som gjorde samma arbete i samma fabrik - en oerhörd ojämlikhet som varken förnuft eller samvete någonsin kan rättfärdiga. Under dessa omständigheter var den stora revolution som

slutligen bröt ut i Europa oundviklig. Den svepte bort sekelgammal ojämlikhet och orättvisa. Men vad fick kvinnan som resultat av denna revolution? Hon var fysiskt utarbetad och respekten för henne såväl som hennes kvinnlighet hade gått förlorad! Hon förvägrades till och med den naturliga glädjen i att ha en familj, barn; att leva med dem och förverkliga sitt sanna jag genom att arbeta för dem och på så sätt uppnå en äkta känsla av välbefinnande och storsinhet. I stället för detta fick hon i alla fall till slut rätten till likalön; den ende självklara rättighet som Europa givit henne. Den europeiske mannen avstod emellertid inte frivilligt från sin överhöghet - eller snarare egoism - i förhållandet till kvinnan.

Han tvingades tillerkänna henne lika rättigheter först efter en mycket seg och intensiv kamp i vilken alla de vanliga stridsvapnen användes i full utsträckning. I kampen för sina rättigheter tillgreps kvinnan medel som strejk och samarbetsvägran ; anordnade offentliga möten och använde journalistiken för att föra fram sin sak. Hon insåg sedan att hon, för att kunna ställa saker till rätta, måste delta även ilagstiftningsarbetet. Sålunda begärde hon först rösträtt och fortsatte sedan med att kräva rätten att kunna bli invald i parlamentet. Eftersom hon fått en utbildning liknande mannens, då ju båda utförde liknande arbeten, krävde hon nu som en logisk konsekvens även lika del i regeringsarbetet. Sådan är historien om den europeiska kvinnans kamp för att uppnå sina rättigheter. Det är en sammanhängande historia där alla episoder är intimt sammanflätade.

Det är oväsentligt huruvida mannen gillade allt detta eller ej, men även kvinnan insåg snart att hon var lika hjälplös som mannen i denna nya, degenererade sociala ordning där hon framgångsrikt hade trängt ut mannen från hans position av ledarskap och auktoritet.²

Med tanke på allt detta kanske läsarna förbluffas över upplysningen att ännu i dag i England - demokratins vagga - får de kvinnor som arbetar i regeringsdepartementen fortfarande lägre lön än män, trots att det redan finns så många hedervärda kvinnliga medlemmar i det brittiska parlamentet. Låt oss betrakta kvinnans position i Islam och se om där finns några historiska, geografiska, ekonomiska, ideologiska och juridiska förhållanden sådana att de kan tvinga kvinnan att ta till vapen för sina rättigheter såsom hennes motsvarighet i Väst fick göra.

Eller är det bara mindervärdeskomplex och ett resultat av tanklös imitation av Väst som får dessa Österns kvinnosakskämpar att orera med sådan entusiasm på offentliga möten? Som en fundamental princip i sitt system hävdar Islam att kvinnan är en mänsklig varelse och har en själ likvärdig mannens: »Människor, frukten eder herre, som skapat eder av en enda varelse och skapat hans maka av honom och låtit män och kvinnor i mängd utgå från dessa båda!» (Sura 4:1).

² Det är på basis av sådana bevis som marxisterna hävdar att den ekonomiska faktorn är den enda verkliga faktorn i livet, eftersom det faktiskt var just den faktor som var orsak till den europeiska kvinnans problem. Som vi sagt tidigare, erkänner vi betydelsen av den ekonomiska faktorn i livet, men vi hävdar att förhållandena i Europa skulle ha varit annorlunda om det haft en ideologi och ett samhällssystem som Islams, vilken ålägger mannen att under alla omständigheter försörja kvinnan och vilken ger kvinnan, om hon trots allt skulle tvingas försörja sig själv, rätt till samma lön som mannen för samma arbete, och vilken - som en nödgärd - tillät polygami som en sund och lyckad lösning på många av de problem som uppstod efter krig, och som gjorde det onödigt för kvinnan att ta hårda och svåra arbeten eller tillfredsställa sin naturliga sexualitet på ett orent och förnedrande sätt.

Mannen och kvinnan har alltså exakt samma ursprung; deras hemvist såväl som den plats de ska återvända till är densamma och således är de berättigade till samma och likvärdiga rättigheter. Islam gav kvinnan rätten till liv, till heder och till egendom liksom mannen. Hon är en respektabel varelse och det är inte tillåtet för någon att nedvärdera henne eller baktala henne. Ingen är tillåten att spionera på henne eller ringakta henne på grund av hennes kön. Detta är rättigheter som både män och kvinnor åtnjuter; det finns ingen differentiering gentemot någon av dem. Den lag som slagits fast angående detta vänder sig till både män och kvinnor: «I, som tron, män må ej håna andra män - det kan hända, att dessa äro förmer än de - ej heller kvinnor andra kvinnor - det kan hända, att dessa äro förmer än de.

Baktalen ej varandra och given ej varandra öknamn »(Sura 49:11),« ..och spioneran icke! Icke heller må den ene förtala den andre» (Sura 49:12). »I, som tron, gå in i några andra hus än edra egna, förrän I begärt tillåtelse och hälsat på invånarne» (Sura 24:27). Den Helige Profeten sade: »Det är förbjudet för en muslim att ta liv, heder och egendom från en annan muslim» (Bukhari och Muslim). Belöningen för goda gärningar är också densamma för både män och kvinnor: «Så bönhör deras Herre dem med dessa ord»: «Jag skall ej låta arbetarens arbete gå förlorat bland eder, vare sig det är man eller kvinna; den ene av eder härstammar från den andre» (Sura 3:193). Män och kvinnor är också jämställda i sina rättigheter att förverkliga de materiella behoven i livet, inklusive samma rätt att inneha egendom och disponera över den som de vill.

De är fria att inteckna den, hyra ut den eller testamentera bort den, sälja, köpa och utnyttja den efter hans eller hennes eget behov: «*De manliga arvingarna bekomme som lagstadgad del en del av vad föräldrarna och de närmaste anhöriga efterlämnat, och de kvinnliga bekomme ock en del av vad föräldrarna och de närmaste anhöriga efterlämnat, vare sig det är lite eller mycket (Sura 4:8), och «Männen skola hava sin del av vad de förvärvat och kvinnorna sin del av vad de förvärvat» (Sura 4:36).*

Vi måste göra ett uppehåll här medan vi uppmärksammar två viktiga punkter angående kvinnans rättighet att besitta egendom och använda eller exploatera den efter önskan. De »civiliserade» européernas juridiska system gav tills helt nyligen inga av dessa rättigheter åt kvinnan. Hon kunde åtnjuta dem bara indirekt genom en man; hennes make, far eller förmyndare.

Det betyder med andra ord att även efter det att Islam hade givit kvinnan dessa rättigheter, var den europeiska kvinnan under mer än elvahundra år berövad dem. och när hon slutligen fick dem var det inte med lätthet; inte heller kunde hon under denna hårda kamp för sina rättigheter behålla intakt sin innersta karaktär, heder och värdighet som person. Hon var i stället tvungen att försaka alla dessa värden förutom att hon fick erfaras en hemsk kedja av hårt arbete, mord, lidanden och umbäranden för att kunna uppnå det som inte var mer än en självklar rättighet som Islam redan givit kvinnorna; inte på grund av ekonomiska omständigheter eller som ett resultat av den klasskamp som pågick i världen. Nej, den infördes på grund av Islams önskan att etablera sanning och rättvisa, de två viktigaste sakerna i människans liv - och detta i praktiken i stället för i drömmens värld.

För det andra måste vi uppmärksamma det faktum att kommunism i synnerhet och västvärlden i allmänhet hävdar att den mänskliga tillvaron är synonymt med människans ekonomiska existens. Följaktligen påstår de att så länge kvinnan inte har någon rätt att äga eller fritt utnyttja sin egendom, har hon ingen självständig existens alls och att hon fick

mänsklig status först efter det att hon fick en oberoende ekonomisk existens; det vill säga när hon till slut tillvann sig rätten att besitta egendom direkt och inte bara genom mannen och när hon var fri att använda eller njuta av den på det sätt hon önskade.

Oaktat det faktum att vi inte instämmer i en så snäv syn på människans tillvaro och dess degradering till en rent ekonomisk existens, håller vi emellertid i princip med dessa människor - kommunisterna och de västerländska tänkarna - om att en god ekonomisk ställning inverkar på människans känslor och ökar hennes självmedvetande. Islam har en unik position i det den erkände kvinnans oberoende ekonomiska status och gav henne rätt att äga, använda och ha glädje av den på det sätt hon önskade, utan förmedlande förtroendemän eller mellanhand. Inte bara i fråga om detta, utan även i hennes livs mest betydelsefulla angelägenhet; det vill säga äktenskap, var hennes oberoende status grundlagd. Hon kunde inte giftas bort utan sitt medgivande; inget äktenskap var giltigt om hon inte samtyckte till det. Den Helige Profeten säger: »Ingen änka skall giftas bort utan att man rådfrågat henne; och ingen jungfru ges bort i äktenskap utan hennes samtycke, och hennes samtycke är hennes tystnad» (*Bukhari och Muslim*). Även om hon efter äktenskapsceremonin förklarar att hon inte samtyckte till äktenskapet, upplöses det. Innan Islam kom måste kvinnan tillgripa en indirekt och krokig omväg för att frigöra sig från sin make, vilken höll henne i ett tillstånd av fullständig underdånighet, ty varken sedvanerätten eller landets lag gav henne rätt att lämna sin make genom att begära skilsmässa. Islam gav henne denna rätt i klara och otvetydiga termer och hon kunde utnyttja den närhelst hon fann detta för gott.³

Islam nöjde sig inte med detta, utan gick ytterligare ett steg genom att ge henne rätten att själv föreslå äktenskap till den man hon önskade gifta sig med. Den europeiska kvinnan fick denna rättighet först på 1700-talet och det ansågs ändå vara en stor seger för kvinnan över sekelgama traditioner! Det var återigen Islam som, under en period då hela världen var förlorad i okunnighet och mörker, underströk betydelsen av kunskap för människan; inte som ett speciellt privilegium för en särskild klass utan som ett essentiellt och oundvikligt krav på varje människa. Islam gjorde det till en plikt för varje människa att skaffa sig kunskap; och detta som ett nödvändigt villkor för att kunna vara sanna troende på Allah och Islam.

Islam var också den första religion som erkände kvinnans enskilda och oberoende status och underströk för henne att hon inte kunde uppnå perfektion utan kunskap. Att skaffa sig kunskap var en lika viktig plikt för kvinnan som för mannen, ty Islam ville att kvinnorna skulle utveckla sina förnuftsgeväpningar jämsides med sina fysiska och på så sätt kunna stiga upp till ett högre plan av andlig existens. Europa däremot, tillerkände inte förrän helt nyligen kvinnan någon sådan rätt, och då enbart därför att man på grund av trycket från de ekonomiska förhållandena tvingades till det. Det vi sagt ovan är tillräckligt för att vederlägga anklagelsen att Islam ger kvinnan bara en sekundär status och att hon

³ En sådan rättighet för kvinnan kan vid första påseendet tyckas vara en ren illusion med tanke på de nuvarande socioekonomiska förhållandena i orienten, men Islam kan inte anklagas för handlingar som motsäger dess läror eller hindrar tillämpandet av dess lagar. I Islams tidiga period åtnjöt kvinnan denna rättighet och den erkändes av såväl den Helige Profeten, vilken införde lagen, som av hans efterträdare, de första kaliferna. Vad vi kräver i dag är tillämpandet av alla Islams lagar samt avlägsnandet av sådana hinder som ingriper mot deras utfärdande, vare sig det är ekonomiska eller sociala omständigheter, eller de icke-islamiska bruk som följs i blind imitation av andra.

behandlas som mannens underlydande eller att hennes roll i livet ur islamisk synvinkel är helt betydelselös.

Ty om det hade varit så, skulle Islam inte ha lagt så stor vikt vid att kvinnan skulle skaffa sig kunskap. Att den gjorde det, bevisar att Islam tillerkänner kvinnan en hedervärd och värdig status i livet; i Allah's ögon såväl som i samhällets. Men efter att ha givit kvinnor och män exakt samma ställning i sin egenskap av människor och behandlat dem som jämlikar med lika rättigheter, skiljer Islam mellan man och kvinna med avseende på deras speciella funktioner i livet; ett ställningstagande som givit upphov till stort skrik och rabalder från kvinnoorganisationer stödda av vissa författare, «reformatorer» och unga män. Låt oss, innan vi går in på de punkter på vilka Islam skiljer mellan könen, först tackla det grundläggande problemet ur fysiologisk, biologisk och psykologisk synvinkel.

Tillhör män och kvinnor ett och samma kön eller är de två skilda kön? Har de samma funktioner i livet eller är deras funktioner separata och åtskilda såsom man och kvinna är? Detta är de facto den springande punkten, problemets krx. Om kvinnokonferenserna, deras supportrar, författarna, reformatorerna och de unga männen menar att det inte finns någon som helst skillnad varken vad mannens och kvinnans fysiska och intuitionella utrustning beträffar eller vad beträffar deras biologiska funktioner, då har vi inget att säga dem. Men om de erkänner att en skillnad faktiskt existerar mellan man och kvinna och deras respektive funktioner, då kan vi ännu på ett fruktbart sätt tillsammans diskutera problemet. Problemet angående jämlikhet mellan man och kvinna har jag redan utförligt behandlat i min bok «Man between Islam and Materialism».

Det kan vara på sin plats att här nedan återge några stycken ur den: «Och som en konsekvens av denna fundamentala skillnad i deras funktioner och ändamål finner vi att man och kvinna har kommit att skilja sig så mycket från varandra både vad gäller disposition och konstitution att var och en är utrustad med det som hon eller han har bäst nytta av för att kunna uppfylla sina respektive primärfunktioner.» «Det är av denna anledning som jag inte kan förstå hur allt detta tomma prat om fullständig jämställdhet mellan man kvinna någonsin kan realiseras. Kravet på jämlikhet mellan man och kvinna som människor är ett självklart och logiskt krav. Mannen och kvinnan är två lika betydelsefulla komponenter av hela mänskligheten, och de har en och samma skapare. Men vad beträffar kravet att behandla dem som likar i deras livsfunktioner och deras faktiska beteende; kan det någonsin bli möjligt? Detta är helt enkelt omöjligt, även om alla kvinnor i världen skulle önska det, hålla konferenser, sända in resolutioner i det syftet. Deras konferenser och resolutioner kan inte ändra mannens och kvinnornas karaktär, inte heller kan de på något sätt omvandla deras funktioner och låta männen dela kvinnornas i fråga om havandeskap, barnafödande, amning och vice versa.» «Ingen specifik biologisk funktion kan fullgöras i frånvaro av en speciell typ av psykofysisk disposition.

Detta betyder med andra ord att kvinnans speciella funktioner, alltså havandeskap och amning, kräver en emotionell och intellektuell beskaffenhet av en speciell typ sådan att den förbereder och gör henne i stånd att utföra dessa mycket svåra plikter. »« Naturligtvis kan moderskapet med alla des ädla känslor, upphöjda handlingar, tålmod som övas genom en hel serie vedermödor, vid sidan av en högst minutiös perfektion i fråga om överväganden och utförande, inte existera utan den fysiska konstitution som gör kvinnan lämpad för hennes speciella funktion som innebär att vara havande och att amma - den

konstitution som formar hennes psykologiska, intellektuella, såväl som hennes nervösa organism.

Dessa kvinnans intellektuella, psykologiska, nervösa och fysiska karaktäristiska finns sida vid sida och kompletterar varandra liksom de är koordinerade och harmonierande i sig själva. Därför måste det vara ett mycket sällsynt undantag om en av dessa karaktäristiska skulle existera utan att dess motsvarighet har en liknande existens. »« Och all denna känslornas mjukhet, intuitiva mottaglighet och mycket känsliga disposition som kvinnan fått visar att hon in grunden har en emotionell karaktär snarare än en intellektuell. Det är just denna emotionella karaktär som formar den mycket levande och alltid flödande källan till hennes moderliga egenskaper, eftersom uppfostran av ett barn inte kräver intellektuella kvalitéer, som kan var aktiva eller passiva och kan vara framgångsrika eller ej när det gäller att möta ett barns behov; men ett överflöd av starka känslor och passioner sådana att de inte får henne att helt lugnt börja meditera när barnet påkallar hennes uppmärksamhet utan i stället förmår henne att svara på barnets tillrop omedelbart och utan försening eller tröghet. »« Detta är i själva verket kvinnans sanna egenskaper i livet.

De hjälper henne i utförandet av hennes praktiska uppgifter såväl som i förverkligandet av hennes kreativa mål. »« Mannen, å andra sidan, har att ta itu med helt andra plikter, för vilka han är utrustad på ett lämpligt men annorlunda sätt än kvinnan. Han måste engagera sig i det livets kamp som pågår i världen utanför, om det så innebär att tämja vilddjur i djungeln, slåss mot naturkrafterna på jorden eller himlen, bilda regering eller lagstifta om den nationella ekonomin. Han måste tackla alla dessa problem för att förtjäna levebrödet och skydda sin person, sin hustru och sina barn mot förtryck. »« Mannen som sådan behöver inte en starkt emotionell karaktär för sin funktion i livet. Känslor visar sig vara till förfång snarare än till nytta i fullgörandet av hans plikter, eftersom känslor karaktäriseras av ombytlighet vilket gör att de snabbt vänds till den motsatta sinnesstämningen.

De kan inte genomdriva en kurs eller en handling under en längre tid. Objekten för känslornas attraktion ändras hela tiden. En sådan ständigt skiftande emotionell karaktär kan vara passande för moderskapet, som måste handskas med motsatta och förändrade situationer. Men den är inte till hjälp för mannen vars arbete kräver oföränderlighet och ständaktighet under långa perioder.

Det är i stället hans intellektuella disposition som visar sig vara nyttig i det praktiska livet där han måste kämpa mot så många fientliga krafter. Han presterar därför mer effektivitet i planerande, i ett snabbt överblickande av situationer och förmår bättre ta i beaktande alla tänkbara konsekvenser av sina planer innan han sätter dem i verket. Intelletet rör sig sakta men stadigt, ty kvickhet och handlingssnabbhet krävs inte av det, i motsats till de starka känslor som färgar kvinnans hela existens. Vad som emellertid förväntas av hans intellekt är att det bör komma fram till den bästa metoden för att nå sitt mål, vare sig det är fråga om vilddjursjakt, uppfinnande av något instrument, grundande av ett nytt ekonomiskt system, bildande av ny regering, krigsförklaringar eller fredsskapande. Alla dessa mannens aktiviteter är avhängiga hans intellektuella förmåga.

Känslor som kryper in kan inte annat än spolia dem. »« Och därför förverkligar mannen sig själv bara då han är engagerad i sina sanna manliga strävanden och syften i livet. Detta kan förklara de olika skillnaderna man finner i mannens respektive kvinnans konstitutioner: varför mannen med glädje utför de sysselsättningar där han i största möjliga utsträckning får använda sin fysiska och intellektuella läggning, medan han i sitt

emotionella liv är lika flyktig som ett barn; och vad beror det på att en kvinna är tillfreds bara i sin naturliga sfär av emotionella aktiviteter och har så stor glädje av dessa; är det för att hon endast genom dessa kan förverkliga det verkliga syftet med hennes jordiska existens? Det är också därför hon trivs bäst i sådana yrken som har en känslomässig dragningskraft på hennes feminina natur, alltså sjukvård, undervisning och uppfostran.

Även när hon arbetar i affär är det därför att också det yrket attraherar henne emotionellt, eftersom hon där har möjlighet att träffa den manlige följeslagare hon söker. Men alla dessa aktiviteter är bara sidokott; de kan inte i sig själva tillfredsställa hennes medfödda behov av en make, ett hem, en familj och barn. Det är därför naturligt att så snart hon får en chans att fullgöra sina primära funktioner, lämnar hon sitt arbete och ägnar sig uteslutande åt sina hualssysslor, såvida hon inte av exempelvis ekonomiska skäl är tvungen att arbeta utanför hemmet. »« Detta betyder emellertid inte att mannen och kvinnan skiljer sig fundamentalt och är oförenligt olika. Inte heller betyder det att alla medlemmar av ett kön saknar alla de anlag som är nödvändiga för de funktioner vilka medlemmarna av det motsatta könet ensamt av naturen är utsett att fullgöra. »« Sålunda befinner de två könen vara uppblandade. Om man alltså finner en kvinna som är kapabel att regera, skipa rättvisa, lyfta tunga bördor eller slåss i krig - och om man stöter på en man som kan laga mat, utföra hushållsgöromål eller har mycket hängivna, moderliga känslor för barn eller är ombytlig emotionellt med snabbt växlande sinnesstämningar, måste man komma ihåg att allt detta är fullt normalt; det finns absolut inget abnormt i det.

Det är bara det logiska resultatet av det faktum att vart och ett av könen i sig självt har gener av båda könen. Men det bevisar inte alls det som dessa missledda västerlänningar och de oeniga österlänningarna vill få oss att tro. Det verkliga problemet är i korthet snarare: kan alla dessa extra funktioner som kvinnan tar på sig ersätta hennes verkliga och naturliga funktion? Känner hon i dessa funktioner inte längre någon längtan efter en manlig partner för att tillfredsställa sin sexuella instinkt? När vi nu konstaterat att skillnader mellan män och kvinnor faktiskt existerar, låt oss då återvända till de punkter som utgör basen för Islams differentiering mellan de två könen och deras respektive funktioner. Islams distinkta kännetecken är att det är ett praktiskt livsmönster och alltid berett att ta hänsyn till den mänskliga naturen och aldrig försöker motsätta sig den eller få den att avvika från sin naturliga kurs.

Den uppmanar människan att rena sin själ och höja sig till sådana högre existensplan att den närmar sig rikena av ideal och drömmar. Men under hela processen av människans förbättring och uppbyggelse försöker den inte ändra hennes natur, inte heller tror den att en sådan förändring av den mänskliga naturen någonsin kan var till nytta för mänsklighetens välfärd; om den över huvud taget är möjlig. Den tror i stället att de ädlaste målen för mänskligheten är de som den uppnår genom och med hjälp av sin egen grundnatur - efter förfining och upphöjelse mot de högre existensplan den uppnått efter att ha varit ett offer för sina materiella behov. Den attityd Islam intar i fråga om man och kvinna är också den helt i linje med den mänskliga naturen. Sålunda genomför den jämställdhet mellan dem där det finns en naturlig grund för det; och skiljer mellan dem där en sådan åtskillnad faller sig självklar. Låt oss ta två viktiga företeelser i vilka Islam skiljer mellan könen: fördelningen av arv och familjens huvudmannaskap. Angående arv säger Islam: »Till mannen det som tillkommer två kvinnor«, vilket är helt naturligt och rättfärdigt, eftersom det är mannen ensam som axlar alla finansiella bördor.

Kvinnan står inte under någon förpliktelse att spendera pengar på någon annan än sin egen person och toilette, utom förstås om hon måste bära ansvaret för familjen, men en sådan situation uppstår mycket sällan i ett islamiskt samhälle. Så länge kvinnan har någon manlig släkting - hur avlägsen denne än må vara behöver hon inte åta sig underhållet för sin familj. Kan ett sådant arrangemang betecknas som orättvist mot kvinnan, som feminismens förkämpar påstår? Om vi lämnar åt sidan dessa fruktlösa påståenden och partiska krav, återstår bara ett enkelt räkneexempel: kvinnan får en tredjedel av arvet att spendera på sin egen person, medan mannen får två tredjedelar av det för att i första hand uppfylla sina finansiella förpliktelser mot sin hustru (det vill säga kvinnan), och i andra hand mot sin familj och sitt barn. För att tala i enkla termer; till vem går den största delen? Det må finnas män som spenderar alla sina pengar på sig själva och inte vill gifta sig eller bilda familj, men sådana fall är ovanliga. I normala fall är det mannen som axlar familjens finansiella börda inklusive kvinnans - hans hustru och detta inte som en ynnesthandling utan som en moralisk förpliktelse.

Om en kvinna har egen förmögenhet kan hennes make inte utnyttja den utan hennes medgivande; han måste även då bära hennes ekonomiska börda - som om hon inte skulle ha haft någonting i sin ägo att försörja sig med. Och om han skulle förvägra henne detta underhåll eller om det är snålt tilltaget i förhållande till hans inkomst kan hon lägga in klagomål mot honom i rätten och tvinga honom att ge henne tillräckligt underhåll eller bli fri från honom. Det finns inget berättigande i påståendet att kvinnan får en mindre arvslott än mannen, då det med tanke på hans förpliktelser bara är naturligt att mannen ska ha dubbel arvslott mot kvinnan. Islam har en liknande fördelning i distributionen av en donation. Den lag som här följs är en av de mest rättvisa som mänskligheten hittills känt till: »Till var och en efter behov», där den måttstock man använder för att bestämma behovet är de sociala bördor individen måste bära. Men så långt deras förtjänster beträffar, finns ingen skillnad mellan man och kvinna; inte heller i fråga om deras arbetslöner, handelsförtjänster, intäkter från mark etc. ty i dessa angelägenheter följer Islam en annan lag; den lag som ställer man och kvinna på fullständigt jämställd fot med avseende på deras arbeten och inkomsterna därav. Ingen orättvisa får begås mot någon av dem. Den vanliga uppfattningen bland den stora massan muslimer och som avsiktligt sprids även av Islams antagonister att kvinnan i Islams ögon är värd hälften mot vad en man är värd är, som vi tidigare genom en enkel matematisk uträkning visat, falsk.

Det faktum att två kvinnors vittnesmål motsvarar en mans bevisar inte heller att kvinnor inte är bättre än en halv man. Det är snarare ett klokt steg för att försäkra och bevara det sanna värdet av juridiska domstolsbevis; att genom alla tillgängliga medel undanröja alla tänkbara felaktigheter oavsett om bevisen talar för eller emot den anklagade. Kvinnan är genom själva sin natur emotionellt sett starkt påverkbar och har lätt för att avvika från verkliga fakta i förevarande mål. Därför är det klokt att höra en annan kvinna vid sidan av henne «på det att om en misstar sig skall den andra minnas», ty det kan mycket väl vara så att den anklagade som kvinnan vittnar för eller emot är en attraktiv kvinna som väcker svartsjuka hos vittnet 207 och därmed gör henne fientligt inställd till henne med resultat att vittnet lämnar oriktiga uppgifter i sitt vittnesmål.

Det kan också hända att den anklagade är en ung man som uppväcker sådana moderskänslor hos vittnet att hon medvetet eller omedvetet vittnar falskt. Men det är mycket sällsynt att två kvinnor som tillsammans vittnar inför rätten skulle missta sig så mycket att bägge vittnar falskt. I en sådan situation är det snarare troligt att om en av dem bedrar sig eller är förvirrad med avseende på sanningen, den andra rättar henne. Det

måste emellertid tilläggas här att en enda kvinnas vittnesmål är fullt pålitligt om vittnet ifråga är en specialist på kvinnosjukdomar och hon uppträder som vittne i ett mål rörande dessa. För att nu övergå till det andra problemet; huvudmannskapet för familjen, så är det helt klart att det krävs någon som ombesörjer familjens affärer - familjen som består av en sammanslutning av man, kvinna och barn med de omvårdande förpliktelser som det medför. Som varje annan organisation är också familjen i behov av en ledare utan vilken ett anarkistiskt tillstånd måste komma att råda, vilket slutligen leder till allmän misär för alla.

Det finns tre alternativ beträffande ledarskapet i familjen: det första är att mannen är ledare för familjen; det andra att kvinnan styr den; och det tredje alternativet är att de båda samtidigt är familjens överhuvud. Vi behöver inte ta i beaktande det tredje och sista alternativet, eftersom den allmänna erfarenheten är nog för att visa att detta förhållande leder till ännu större problem och anarki än när det inte finns någon ledare alls. Den Heliga Koranen säger med avseende på jordens och himlens skapelse: «Om i dem båda funnes andra gudar än Gud, så skulle båda två (himlen och jorden) gå under»; «Inte finns där heller någon gud vid Hans sida; då skulle varje gud ha varit mästare över det Han skapat, och vissa av dem skulle förvisso ha övervunnit andra».

Om detta är fallet med dessa imaginära gudar - hur förhåller det sig då med människor som är så aggressiva och orättvisa? Vetenskapen och psykologin bekräftar att de barn som vuxit upp med grälsjuka föräldrar som bråkar om vem som ska bestämma i familjen, befinner vara emotionellt obalanserade förutom att de är offer för själslig förvirring och psykologiska komplex. Det finns alltså bara två möjligheter kvar. Innan vi tar dessa i betraktande vill vi ställa frågan: vilket av de två könen är bäst utrustad att axla ansvaret för familjen? Är det den som är rationellt lagd eller den vars existens karaktäriseras av känslor? Problemet är löst det ögonblick vi inser att det är mannen, utrustad som han är med rationella egenskaper och en stark fysik, som är bättre lämpad än kvinnan vilken genom själva sin natur är emotionell, mottaglig för yttre påverkan och sålunda illa utrustad för livets kamp liksom för huvudmannskapet i familjen. Inte ens kvinnan själv respekterar en man som är svag och som hon lätt besestrar.

Hon föraktar honom; inte heller kan hon någonsin förmå sig till att lita på honom. Detta kvinnans beteende kan vara en remins av den mentala attityd hon inandats under sekternas gång och av den träning hon fick i det förflutna. Faktum är emellertid att hon otvivelaktligen fortfarande är starkt dragen till fysiskt välbyggda män, vilket den amerikanska kvinnan är ett exempel på. Även om hon kommit på jämställd fot med mannen och har lyckats bli erkänd som en helt oberoende varelse, tycker hon om att underordna sig mannen, älska honom och försöka vinna över honom. Hans starka välbyggda kropp och breda bröst uppväcker hennes känslor och när hans styrka som motvikt till hennes egen fysiska svaghet gjort henne nöjd, överlämnar hon sig själv till honom. Kvinnan kan ta på sig familjens huvudmannskap så länge hon inte har några barn och inte har problem med deras uppfostran och träning. Efter det hon fått barn har hon små möjligheter att axla extra ansvar, eftersom redan hennes modersfunktioner är en alldeles för tung börda för henne.

Detta betyder emellertid inte att mannen ska vara en diktator över kvinnan eller i sitt hem, ty ledarskapet innebär åtaganden och förpliktelser som kan uppfyllas bara genom ömsesidig konsultation och samarbete. För en framgångsrik skötsel av hemmet krävs ömsesidig förståelse och varaktig sympati snarare än konflikt och tävlan. Kärlek, ömsesidig förståelse och varaktig sympati måste enligt Islam bilda familjelivets bas. Den

Heliga Koranen säger: «Umgåns med dem i vänlighet» (Sura 4:19), och den Helige Profeten säger: «Den bäste bland eder är den som är god mot sin hustru» (Tirmizi). Den måttstock som på detta sätt sattes av Profeten för att bedöma en man är alltså hans uppförande mot sin hustru. Det är en mycket välgrundad norm, för en man behandlar inte sin hustru illa för såvida han inte är psykiskt sjuk eller åtminstone själsligt handikappad. Men det är de »officiella» relationerna inom en familj som orsakat så många funderingar och som kräver en förklaring. Några av dessa tvivel gäller kvinnans förpliktelser mot mannen och andra frågor rör sig kring problemen med skilsmässa och polygami.

Låt oss anmärka här att äktenskapet i första hand är en personlig relation och, som varje annan relation mellan två individer, i första hand beror på den personliga, psykologiska, rationella och fysiska harmonin mellan de berörda parterna. Lagen kan knappast genom föreskrifter garantera något av detta. Om därför två makar lever i perfekt fred och harmoni behöver det inte nödvändigtvis bero på deras minutiösa efterlevnad av alla gängse regler för det äktenskapliga livet, ty det händer ofta att kärlekens fulländning mellan man och hustru följer på deras bittra gräl. På liknande sätt behöver ett tillstånd av oenighet och konflikt i det äktenskapliga livet inte med nödvändighet bero på något misstag från mannens sida eller någon grov ohörsamhet från hustruns.

Det är fullt möjligt att båda är utomordentligt fina som människor, men att deras temperament ändå är olika; de beklagar att de inte kan komma överens sinsemellan men är ändå inte i stånd att komma fram till en kompromiss. Trots allt detta måste lagen emellertid utforma regler för det äktenskapliga livet, eftersom inget samhällssystem kan göra anspråk på att vara omfattande om det inte har en lag som reglerar denna känsliga aspekt av människans liv. Det måste åtminstone finnas en lag som sätter de allmänna och okränkbara gränserna, inom vilka mannen och kvinnan själva kan utarbeta detaljerna. Om det finns kärlek och harmoni mellan två makar går de naturligtvis inte till domstol, eftersom ett lyckat äktenskap sällan är i behov av juridiskt skydd eller domstolsutslag.

Men när det uppstår en konflikt mellan dem, kan de söka hjälp av lagen i hopp om att den ska lösa konflikten. Det förväntas av lagen att den ska vara rättvis, inte gynna en part till förfång för en annan, och den bör så långt möjligt är, täcka största möjliga område. Här måste jag emellertid upprepa att ingen lag någonsin kan täcka alla de olika fall eller situationer som uppstår i människans liv; inte heller kan en rigid bokstavstolkning av lagparagraferna i precis alla situationer anses vara riktigt. Låt oss se på vad den islamiska lagen säger om de plikter som åligger hustrun, i vars namn alla dessa rop och skrik har höjts. Vad gäller de förpliktelser som den islamiska lagen ålägger henne, måste följande tre punkter tas i beaktande:

- (1) Konstituerar dessa förpliktelser en orättvisa gentemot kvinnan?
 - (2) Är de ensidiga utan medföljande rättigheter? Och
 - (3) Är dessa förpliktelser oföränderliga; omöjliga för kvinnan att lösgöra sig från?
- Kvinnan har tre mycket viktiga förpliktelser gentemot sin make:

- (1) hon ska lyda honom närhelst han vill att hon ska gå till sängs med honom;
- (2) inte tillåta någon, vars närvaro inte är önskvärd av hennes man, att orena dennes bädd,
- (3) hon ska vara honom trogen under hans frånvaro. Angående den första av dessa förpliktelser är en liten förklaring nödvändig för att rätt kunna uppskatta den. Visdomen i den är uppenbar. Mannens fysiska konstitution är sådan att den driver honom till sexuell tillfredsställelse ofta för att befria sig från dess tryck så att han mer effektivt kan utföra

sina plikter i det praktiska livet. Han är, speciellt under sin ungdom, långt mer dominerad av sin sexualdrift och känner ett mer akut behov att tillfredsställa den än kvinnan gör, även om hon är djupare i sina sexuella känslor än mannen och fysiskt och psykologiskt mer intensivt benägen för sexuell samvaro.

Men hennes benägenhet uttrycker sig inte på det fysiska planet enbart. Äktenskap är ett medel att tillfredsställa detta fysiska behov hos människan, och också för att tillmötesgå kraven i hennes andliga, psykologiska, sociala och ekonomiska liv. Nu är frågan: Vad ska en man göra om han, när han närmar sig sin hustru, blir kyligt avsnäst av henne? Ska han försöka etablera olovliga förbindelser med andra kvinnor? Inget samhälle kan samtycka till en sådan utväg, inte heller skulle hustrun själv gilla att hennes make var fysiskt och psykiskt attraherad av en annan kvinna - hur livsvillkoren än var för övrigt skulle detta ändå bli för mycket för henne. Angående en hustrus vägran att gå till sängs med sin man när han ber henne, finns det återigen tre alternativ:

- (1) hon hatar honom och vill därför inte ha sexuella relationer med honom;
- (2) hon älskar sin make men avskyr sexualakten och avvisar honom därför - ett onormalt tillstånd vilket inte desto mindre ofta uppstår i det verkliga livet; och
- (3) hon är en älskande hustru och har inget emot sexualakten, men är vid det speciella tillfället inte benägen för det. Det första av dessa fall förebådar ett permanent tillstånd och kan därför inte begränsas till ett speciellt tillfälle eller tidsperiod. I en sådan situation kan de äktenskapliga banden inte hålla länge. Det bästa i ett sådant fall är att låta mannen och hustrun skilja sig från varandra. Kvinnan har det på ett sätt lättare än mannen i ett sådant fall, som vi snart ska se. Även i det andra exemplet bär kvinnans tillstånd spår av varaktighet. Det har inte sin grund i enbart mannens sexuella krav. Tillståndet måste rättas till på ett tillfredsställande sätt och en fullständig harmoni återställas mellan man och hustru.

Om hustrun är avvisande bör antingen mannen granska sig själv, eller så måste hustrun falla till föga för sin makes önskan som en sant älskande hustru, då hon inte vill skiljas från honom. Misslyckas detta kan de skiljas från varandra på ett smidigt sätt. Men så länge de lever tillsammans som man och hustru måste hustrun, enligt den islamiska lagen, acceptera mannens sexuella krav, eftersom det är helt naturligt. Det behöver inte betyda en godtycklig auktoritet eller tvång från mannens sida. Lagen är ämnad att förebygga att mannen drivs till att halka in på en väg av moralisk perversion eller skriva på ännu ett äktenskapskontrakt - en sak som är än mer plågsam för hustrun. Lagen insisterar emellertid inte på att sådana ansträngda relationer ska fortsätta, där hustrun känner motvilja mot sin make och där hennes kärlek till honom vänds i antipati på grund av hans insisterande på att få sin vilja fram i sexuella angelägenheter. Även i detta fall är det bäst om de skiljer sig från varandra.

Den tredje situationen är ett tillfälligt tillstånd som lätt kan avhjälpas. En sådan aversion mot sexualakten kan bero på fysisk utmattning, modlöshet eller på att hustrun är upptagen av andra sysslor. Hennes psyko - fysiska disposition kommer lätt över dessa tillstånd. Denna form av apati hos kvinnan kan lätt övervinnas genom att ge henne någon gåva och med en fantasifull kärlekslek före det aktuella samlaget, för att på så sätt omvandla det till en högre själslig förening i stället för den rent djuriska och fysiska kopulation det annars kan degenerera till. Detta förspel kan också vara till hjälp för att avlägsna grundorsaken till aversionen. Om å andra sidan hustrun önskar sexuell samvaro medan mannen av någon orsak är obenägen till det - ett sällsynt fenomen åtminstone

bland unga män - är kvinnan inte utan medel att locka sin man till att återuppta den sexuella relationen med henne.

Samma lag som ålägger kvinnan att foga sig efter sin makes önskan, stipulerar också att även hon ska ha sina krav tillgodosedda. Den föreskriver att också mannen måste uppfylla sina äktenskapliga plikter om och när hans hustru så önskar. Om mannen är oförmögen att tillfredsställa henne, kan deras äktenskap upplösas. Vi ser alltså att i den islamiska lagen har bägge parter sina plikter såväl som sina rättigheter. Det finns i den inget som tyder på tvång eller ringaktande av kvinnan. Hustruns andra plikt mot sin make; att hon inte ska tillåta någon vars närvaro inte är önskad av mannen att beträda hans bädd, betyder att hon inte ska låta någon komma in i hans hus, som han själv inte skulle låta komma in (detta hänsyftar på intet sätt till äktenskapsbrott vilket är förbjudet i lag och måste undvikas även om maken händelsevis skulle samtycka till det). Visdomen i denna befallning är uppenbar utifrån det faktum att många allvarliga dispyter mellan äkta makar orsakats av inblandning från en tredje person som sprider falska rykten, sladdrar och på så sätt lägger bränsle på familjegräven. Vad händer om en man, för att förhindra en sådan utveckling, begär av sin hustru att hon inte ska tillåta en viss person att komma in i huset men hon ignorerar det? Resultatet kommer att bli en källa till ständig oenighet som gör det omöjligt för dem att lappa ihop äktenskapet.

Denna hustruns plikt innebär alltså också något gott för familjelivet inbegripet barnen som kräver en behaglig atmosfär av kärlek och sympati för att kunna växa och utvecklas sunt och normalt. Man kan ställa sig frågan: hur kommer det sig då att lagen inte också föreskriver att även mannen ska stå under förpliktelsen att inte låta den komma in i huset vars närvaro hans hustru skulle ogilla. I normala fall, när man och hustru lever i kärlek och harmoni och är tillräckligt civiliserade behöver en sådan fråga över huvud taget inte uppkomma, eftersom de på alla sådana punkter utan svårighet kan uppnå samförstånd sinsemellan. Men anta att oenighet verkligen smyger sig in, hotar deras relationer och gör det omöjligt för dem att nå en överenskommelse; då måste de gå till domstol för att få till stånd en jämkning av deras skilda åsikter.

Om nu hustrun skulle ha rätt att stänga någon ute från sin mans hus kunde det göra saken värre. Vi måste påpeka att kvinnans intryck i de flesta fall är ologiska, eftersom de är en ren reflektion av hennes egen säregna personlighet snarare än ett klokt omdöme. Detta kan bero på hennes inskränkta relationer med makens familj, hans mor och syster, till exempel. Att därför under sådana omständigheter ålägga mannen att lyda sin hustru vore inte ett omdömesgillt steg; det skulle snarare vara en akt av mjälig eftergivenhet. Situationen skulle snart förändras, eller bli fullständigt omöjlig att genomföras i praktiken. Med detta menar jag inte att mannen alltid har rätt i allt han gör. Det är fullt möjligt att hans uppförande under vissa omständigheter är barnsligt och ombytligt. Inte heller menar jag att det alltid är hustrun som har fel.

Hon kan vara fullt rättfärdigad om hon hatar sin make, vars karaktär mycket väl kan vara orsak till deras ansträngda relationer. Men eftersom lagen har skapats för ett normalt liv där mannen har befunnits agera mer rationellt än kvinnan, ger den mannen i detta avseende en betydelsegrad högre än kvinnans. Hustrun är emellertid fri att skaffa sig skilsmässa från sin make om hon är övertygad om att hon inte längre kan stå ut med honom. Kvinnans tredje förpliktelse - att vaka över sin makes egendom och heder i hans frånvaro - är bara en naturlig och logisk del av äktenskapet sådan att ingen vågar sätta den i fråga. Det är emellertid inte en ensidig förpliktelse utan snarare en ömsesidig: både

mannen och kvinnan måste vara den andra parten trogen. Låt oss nu ta upp ett fall med en man och en hustru där en av dem blir upprorisk.

Det faktum att mannen är den ansvarige och är kvinnans försörjare nödvändiggör att det är han som ska ha rätten att förmana sin ohörsamma hustru, vilket följande vers klart visar: *»Och vad dem beträffar, av vilka I frukten uppstudsighet, så varnen dem, skiljen dem från bädden och agen dem, men om de då lyda eder, så söken ej sak med dem»* (Sura 4:38). Vi ber läsaren uppmärksamma hur denna vers gradvis framskrider med beskrivningen av mannens medel att korrigera sin hustru och slutar med aga. Vi erkänner att detta privilegium kan missbrukas av vissa män, men så kan varje annan rättighet.

Det enda botemedlet i ett sådant fall är folkets andliga och moraliska upplyftning, vars betydelse Islam aldrig har förlorat ur sikte. Men ovanstående lag söker bevara familjelivet och skydda det mot upplösning.

Den lag som ska vara verkningsfull och effektiv kräver en makt som straffar dem som bryter mot den; i annat fall är den inget annat än tomma ord och förlorar all ändamålsenlighet. Äktenskapet är en institution som syftar till det gemensamma bästa för det gifta paret. Det är avsett att förverkliga största möjliga goda för alla inblandade, med den kärlek och harmoni som råder i hemmet och utan någon inblandning från lagens sida. Men i händelse av att ett gift par är oense, begränsas de negativa konsekvenserna inte till deras egna personer; det kan också på ett ogynnsamt sätt påverka barnen; nästa generation.

Om nu kvinnan har orsakat dessa problem - vem väntar vi oss ska korrigera henne? Domstolen? Domstolen kan inte mer än vidga klyftan mellan man och hustru om den blandar sig i deras privata affärer. Deras skitjaktligheter må vara triviala och temporära, men inblandning från domstolens sida kan, genom att den vädrar problemen, förvärpa situationen. Parternas stolthet kanske inte tillåter dem att lappa ihop äktenskapet. Det är därför bara förnuftigt att domstolen inte ska sysselsätta sig med det äktenskapliga livets petitesseer. Den kan träda in vid betydelsefulla angelägenheter bara när alla andra medel att uppnå ett närmande mellan parterna har misslyckats. Ingen förnuftig man kan någonsin överväga att till domstolen ta alla små misshälligheter som han dagligen utstår i nästan varje minut av hans jordiska tillvaro. Det skulle kräva att domstolar upprättade i nästan varje hem för att ta emot alla sådana klagomål både dag och natt.

Detta visar att det av nödvändighet måste finnas någon lokal auktoritet som tar hand om sådana fall som kräver förmaningar. Det är just denna lokala auktoritet som utövas av mannen, eftersom han ytterst är familjens verkliga överhuvud. Han uppmanas i ovanstående vers att förmana sin hustru utan att sära hennes självrespekt. Om hon ger med sig är det onda avvärjt. Men om hon framhärdar på den orätta kursen ska han inte låta henne dela säng med honom - ett straff som är en aning strängare än det första. Versen illustrerar också vilken noggrann inblick Islam har i kvinnans psykologi; hon är stolt över sin skönhet och personliga charm och utför stundom sådant koketteri att det i själva verket blir till en skamlöshet. För en sådan kvinna betyder mannens vägran att dela säng med henne att han är oemottaglig för hennes skönhet, charm och koketteri. Detta kan minska hennes självöverskattning något och få henne ner på jorden igen. Men om alla dessa tillrättavisningsmetoder misslyckas med att få henne att ta reson, betyder det att hennes skamlöshet har gått så långt att den inte kan stoppas på annat sätt än genom ett strängt straff.

Det är då som mannen tillåts aga henne - som en sista utväg att korrigera hennes uppförande, men utan avsikt att plåga henne. Det är av denna anledning som den islamiska lagen slår fast att bestraffningen ska utföras med mild stränghet. Degraderas kvinnan av en sådan sträng behandling och skadar den hennes självrespekt? Det gör den inte. För vi måste till att börja med komma ihåg att den bara är en förebyggande metod förbehållen endast de situationer då alla andra förlikningsmetoder misslyckats. För det andra måste vi hålla i minnet att i vissa fall av psykologisk perversion är aga det enda effektiva botemedlet. Den psykologiska vetenskapen säger oss att i normala fall är de ovan nämnda återföreningsmetoderna, alltså tillrättavisning samt skilda bäddar, fullt tillräckliga och effektiva, men akuta sjukdomstillstånd av till exempel masochisme misslyckas de.

Det enda medlet i sådana fall är fysisk bestraffning av personen i fråga. Kvinnor är i större utsträckning än män offer för denna psykiska sjukdom, och njuter av att lida och förödmjukas (män är, å andra sidan, ofta angripna av «sadism» som utmärks av en morbida passion för grymhet). om nu hustrun tillhör nämnda grupp kvinnor, kan hon naturligtvis inte korrigeras effektivt utom med hjälp av aga, för att hon sedan ska kunna bli sig själv igen. Hur underligt det än kan tyckas händer det ibland att en sadistisk man gifter sig med en masochistisk kvinna och de sedan lever i fullständig harmoni och kärlek, oaktat den onormala grund på vilken deras förening vilar. På samma sätt finns det fall där en sadistisk kvinna gifter sig med en masochistiskt lagd man och sedan regelbundet slår honom tills han blir nöjd. Sådana fall är sällsynta, men de finns dock. Agan återställer den masochistiske mannens sinnesjämvikt och de kan på detta sätt fortsätta leva i kärlek och harmoni.

Men om situationen inte är så svår, är kanske aga inte alls nödvändig, då ju lagen tillåter den endast som ett förebyggande medel. Man får inte vid varje trivial oenighet rusa upp och börja slå sin fru. Beskrivningarna av korrigeringsmetoder i ovanstående koranvers understryker en efter en samma sak. Den Helige Profeten förbjöd männen att utöva denna rättighet utom i de fall då de inte hade någon annan utväg. Han avrådde från fysiska straffmetoder i det han sade: »Må ingen av er slå sin hustru så mycket som en kamels piskrapp och sedan mot slutet av dagen ha umgänge med henne» (Bukhari). O, å andra sidan, hustrun fruktar att behandlas illa av sin make, är lagen något annorlunda: »Och om en hustru befärdar hårdhet eller avoghet av sin make, så drabbar ingendera någon skuld, om de bilägga saken sinsemellan i godo, ty förlikning är bäst» (Sura 4:127). Vissa män är kanske böjda att kräva fullständig jämlikhet mellan män och kvinnor på denna punkt.

Men frågan rör sig inte om utopisk och teoretisk rättvisa utan om den form av rättvisa som är praktisk och i linje med den mänskliga naturen. Ingen kvinna vill återgälda mannens aga genom att slå honom tillbaka; varken i den «civiliserade» västvärlden eller i den «efterblivna» orienten. Hon respekterar inte den man som hon kan slå och straffa. Det är därför som ingen kvinna ännu har begärt rätten att få slå sin man. Det viktiga att uppmärksamma här är emellertid att Islam inte tvingar kvinnan att passivt genomlida dålig behandling från sin make. Hon kan i ett sådant fall få skilsmässa från honom. Vi har på de föregående sidorna sett att:

(1) Kvinnans förpliktelse mot sin man påtvingas henne inte godtyckligt. Förpliktelseerna är ämnade för det allmännas bästa i samhället, av vilket hustrun bara utgör en del;

(2) De flesta av hennes förpliktelser balanseras av liknande förpliktelser som mannen är skyldig att uppfylla gentemot henne. Vad beträffar de fåtaliga situationer där mannen på ett eller annat sätt åtnjuter företräde framför kvinnan, har grund övervägandet gällt skillnaden mellan deras respektive dispositioner. De har inte alls uppkommit ur någon önskan att förödmjuka eller vanhedra kvinnan;

(3) Som motvikt till den auktoritet mannen givits över kvinnan, har den senare laglig rätt att lämna sin man om han skulle behandla henne illa. Angående den skilsmässa vi i ovanstående refererat till på mer än ett ställe och som ger kvinnan ett praktiskt medel att upplösa sitt äktenskap och frigöra sig från dess förpliktelser, så finns tre vägar att gå:

(A) Kvinnan kan i förväg försäkra sig om rätten till skilsmässa från sin man (när hon skriver på äktenskapskontraktet med honom). Den islamiska lagen ger henne klart och otvetydigt denna rätt, även om det är få kvinnor som utnyttjar den. Rättigheten finns dock där att utnyttja närhelst de behöver.

(B) Hon begär skilsmässa från sin make åberopande att hon hatar honom och inte längre kan leva med honom. Jag har hört att vissa domstolar inte upprätthåller denna princip och inte utfärdar skilsmässa på hustruns begäran, trots att principen är klart grundad och stödd av den Helige Profetens exempel och sålunda är en del av den islamiska lagen. Det enda villkor kvinnan i ett sådant fall måste uppfylla är att hon ska ge tillbaka den hemgift hon fick av honom - ett fullt rättvist villkor, ty maken är också, om han vill skiljas från sin hustru, tvungen att efterskänka allt det han har givit henne. För att kunna göra sig fria måste alltså båda, man och kvinna, på samma sätt bära materiell förlust.

(C) Den tredje vägen som står öppen för hustrun är, om hon vill tillförsäkra sig skilsmässa men även behålla sin hemgift och dessutom få försörjningsunderhåll, att hon kan övertyga domstolen om att hennes make har behandlat henne illa eller inte givit henne det underhåll de bägge kommit överens om. Hon måste också kunna bevisa detta. Om domstolen är övertygad om det berättigade i hennes krav ska den upplösa äktenskapet. Dessa är de vapen kvinnan kan tillgripa om situationen påkallar det.

De uppväger perfekt den auktoritet mannen åtnjuter över henne. Vi har hört många dystera historier om de eländena som orsakas av skilsmässa; hur hustrun och barnen lidit; och hur råtegångssalarna är fullpackade på grund av de till synes ändlösa familjefejder som uppstår ur skilsmässorna. Det händer ofta att en lycklig och pliktrogen hustru som gör sitt bästa för att föda upp sitt spädbarn medan hon med glädje väntar ännu en, plötsligt och oförmodat får besök av en budbärare som överräcker ett skilsmässopapper från hennes man, vilket kan ha orsakats av en plötslig nyck eller önskan från mannens sida.

Det kan hända att han sett en kvinna som han tror är vackrare än hans fru och blivit förtjust i denna nya, eller han kanske drivs av en önskan att få omväxling i sitt sexualliv. Det kan också ha framkallats av hustruns vägran att ha sexuellt umgänge med honom, kanske på grund av hennes slöhet eller utmattning. Är det inte, säger man, då önskvärt att detta farliga vapen, med vilket mannen i en attack av trolöshet kan leka så hänsynslöst och ödelägga livet för en fridsam, tålmodig kvinna, förutom att han förmörkar framtidsutsikterna för sina små oskyldiga barn, tas ifrån honom? Vad dessa lidanden beträffar erkänner vi att skilsmässan ligger i botten på problemen, med vad är lösningen på detta? Bör vi avskaffa mannens rättighet att förklara skilsmässa? Om så är fallet, hur ska vi bemöta den plågsamma situation som mycket väl kan bli resultatet av ett sådant

avskaffande - en situation som den vi möter i de romersk-katolska länderna där skilsmässa inte är möjlig. Är ett hem där mannen och hustrun ständigt är inbegripna i gräl och inte har något kamratskap sinsemellan, värt namnet, i synnerhet om äktenskapet är ett påtvingat band som det är omöjligt att frigöra sig ifrån? Måste inte en sådan situation leda till moraliska brott? Mannen såväl som den ratade hustrun kan drivas att söka sig älskare och vänner utanför hemmet för att tillfredsställa sina sexuella instinkter.

Det är helt säkert att barnen inte kan växa upp på ett riktigt sätt och utveckla friska och sunda personligheter i en sådan olycklig, förmörkad och dyster atmosfär, ty barnens hälsa och sunda utveckling är mer beroende av den sociala atmosfär de inandas än av föräldrarnas omsorg.

Det är därifrån abnormiteterna i människornas liv uppkommer. De mentala defekternas rötter ligger ofta inbäddade i de grälsjuka föräldrarnas liv. Det har också föreslagits att mannens skilsmässorätt skulle begränsas, det vill säga att skilsmässan inte skulle träda i kraft genom mannens blotta uttalande av den. Endast domstolen skulle ha auktoritet att utfärda skilsmässa, efter att ha inkallat en skiljeman vardera från mannens respektive kvinnans familj. Skiljemännen skulle ingående diskutera problemet och försöka få mannen att avstå från sin avsikt och gå med på att sluta fred med sin hustru.

Bara om alla deras ansträngningar misslyckas - och bara då - skulle skilsmässa utfärdas av domstolen, inte av mannen. Jag undrar om det finns något juridiskt hinder som skulle omöjliggöra tillämpandet av en sådan förlikningsmetod för att återställa fred och harmoni mellan de två makarna. Men jag tror inte att det i själva verket finns något behov för domstolen att träda in, eftersom de medel som den islamiska lagen föreskriver i sig själva är tillräckligt effektiva för sitt syfte. Fred och harmoni mellan två makar beror mer på dem själva och deras vilja att lappa ihop äktenskapet än på någonting annat. Om viljan finns och bägge önskar återförening, kan vänner och släktingar visa sig vara lika nyttiga som någon domstol; finns inte viljan kan inte den högsta domstolen i världen återställa friden mellan dem.

Bland de »civiliserade» nationerna finns sådana där endast en domstol kan utfärda skilsmässa, efter att först ha förmanat parterna och uppmanat dem att återställa relationerna, men fortfarande äger ett stort antal skilsmässor rum där. Enbart i Amerika ligger skilsmässostatistiken på 40 % - den högsta i världen. Vad gäller förslaget att skilsmässa skulle kunna ske bara om domstolen är övertygad om att felet är hustruns och om maken kan bevisa att livet med henne är en plåga, så undrar vi vilken slags heder dessa människor vill ge kvinnan genom att låta henne leva i ett hus där hon är föraktad och där mannen alltid påminner henne om att inte längre älskar henne? Bör hon även då stanna i hans hus, och bedra honom? Lagen kan sannerligen inte sanktionera ett sådant uppförande, inte heller är svek den enda orsaken till varför hon skulle behöva leva i det huset som en föraktad och hopplöst förtappad varelse.

Ska hon alltså leva hos sina barns far, för att där uppfostra och träna sina barn? Vore det önskvärt och på något sätt till nytta för en riktig uppfostran av barnen om de lever i en sådan atmosfär av avskyvärd orättvisa? Faktum är att lösningen på dessa problem ligger i den moraliska, kulturella, psykologiska och andliga träningen och uppfostran i samhället som helhet - genom en lång process av intellektuell rening för att till slut få dygd och godhet att råda, vilket kan utgöra en sund bas för det sociala livet. Maken kommer då att vara medveten om att äktenskapliga relationer är mycket heliga och inte får avbrytas på

ett så impulsivt sätt. En sådan process av moralisk och andlig resning är emellertid mycket långsam och utdragen. Den kräver att samhällets sociala liv regleras av den islamiska lagen under en oupphörlig kamp och ett samarbete mellan alla sociala institutioner - hem, skola, film, radio, press, litteratur, religion och allmänheten, för att nå detta mål. Det är en lång och svår process, ändå är det den enda säkra vägen att gå för att kunna garantera goda resultat. Vi måste komma ihåg att lagen i första hand berör rättvisefördelningen.

Den syftar till att ge båda parter, mannen och hustrun, deras rättmätiga del och garanterar dem rätten till skilsmässa om de skulle finna att de inte längre kan leva tillsammans. I detta sammanhang måste vi också komma ihåg att »av alla ting som Allah tillåtit, är skilsmässa det han mest avskyr». Angående inrättandet av polygami får vi inte förlora det faktum ur sikte att den är en lag enbart för nödsituationer. Den företräder på intet sätt någon fundamental princip i den islamiska lagen: »Om I frukten att ej kunna iakttaga rättvisa mot de faderlösa, akten då så många kvinnor det synes eder lämpligt, två eller tre eller fyra, men frukten I ändock, att I ej skoten kunna iakttaga billighetens krav, så tagen blott en enda» (Sura 4:3). Det poängteras i denna vers att vad som krävs av mannen är rättvisa, vilket är svårt att uppnå i polygami; befallningen innebär i själva verket att männen bör ha en hustru enbart.

Den islamiska lagen föredrar således i det normala livet monogami framför polygami. Men det finns vissa omständigheter under vilka monogami blir en orättvis snarare än en rättvis institution. Under sådana extraordinära omständigheter lämnar Islam dörren öppen för polygami; ty även om fullständig rättvisa är omöjlig att uppnå, så är polygamins nackdelar långt färre än de som resulteras av monogami under sådana kristider. Under krig, speciellt när antalet män är starkt decimerat, skakas balansen mellan könen allvarligt.

Under sådana omständigheter blir polygami en social nödvändighet, eftersom den kan rädda samhället från sexuell anarki, vilket annars vanligen blir följderna av stark mansdecimering i samhället med en motsvarande höjning av antalet kvinnor utan försörjare. Sådana kvinnor kan säkert tjäna sitt levebröd, men hur blir det med deras sexuella tillfredsställelse? Detta kan göra dem till lätta offer för männens lusta.

Men även oaktat detta, blir deras innersta krav fortfarande inte tillgodosedda - längtan efter barn, utan vilka hela deras tillvaro reduceras till ett tråkigt, livlöst slit. Skulle då änkorna under sådana omständigheter lämnas att tillfredsställa sina sexuella behov bäst de kan utan att ha några betänkligheter angående samhällets allmänna moral? Den franska nationen fick lida detta öde.

Hela den sociala strukturen dosintegrerades som en följd av detta, och fransmännen stöttes ned från den upphöjda position de haft i historien. En sådan social upplösning kan undvikas bara om männen är uttryckligen tillåtna i lag att ha mer än en hustru i taget, förutsatt att han behandlar dem alla rättvist i alla situationer (utom naturligtvis i fråga om den känslomässiga binnings, vilken ligger utanför mannens kontroll). Behovet av polygami finns även i andra situationer än de man finner i krigstid.

Det kan gälla män som är sexuellt överaktiva. Sådana män kan knappast vara nöjda med en hustru, inte heller kan de kontrollera sin överflödande sexuella energi. De bör av lagen tillåtas att ha en andra hustru, ty annars är risken stor att de inleder illegitima sexuella

förbindelser; en situation som knappast kan tolereras av någon sund samhällsordning. Förutom dessa finns också andra omständigheter under vilka polygami erbjuder den enda lösningen på många problem, exempelvis vid hustruns sterilitet eller om en kronisk sjukdom gör den sexuella föreningen omöjlig. I det första fallet - när hustrun är steril - kan vi inte anklaga hustrun för det, men varför skulle hennes man berövas avkomma; den som uppväcker den starkaste kärleken i människohjärtat? Ännu ett äktenskap är det enda som kan avhjälpa en sådan situation.

Den första hustrun kan stanna kvar med dem eller begära skilsmässa. Vad den kroniskt sjuka hustrun beträffar må ingen säga att sex i sig självt är en låg instinkt och dess tillfredsställelse därför inte ska sökas genom underminering av en oskyldig kvinnas lycka och välbefinnande. Problemet här är inte huruvida sexualbehovet är lågt eller upphöjt. Det är trots allt ett faktiskt behov sådant att ingen kan ignorera det. Om mannen villigt försakar sin sexuella glädje av omsorg om sin hustru, måste det uppskattas högt som en ädel och generös handling från hans sida, men Allah låter inte någon bära en börda tyngre än han lätt kan bära. Dessutom är det mer realistiskt och bättre att acceptera fakta som de är än att visa falskt ädelmod.

Under sken av ädelmod förövas alla slags skändligheter, vilket i allmänhet är fallet med folk bland vilka polygami är otillåtet. Vi måste också i detta sammanhang hålla i minnet de situationer där mannen är oförmögen att älska med sin hustru men inte heller kan skilja sig från henne. I denna och alla besläktade situationer ger polygami det enda svaret och lösningen. Vi föreslår nu att vi tar upp några andra tvivel som är rådande kring problemet kvinnan. Till att börja med gäller det kvinnans rätt att arbeta och röra sig ute offentligt, vilket Islam vederbörligen rekommenderar. Under den tidiga perioden arbetade kvinnan ute närhelst det fanns ett verkligt behov av det. På samma sätt tillät Islam kvinnan att gå ut och arbeta i sådana sociala institutioner som krävde hennes tjänster, exempelvis utbildning av kvinnor, sjukvård, medicinsk behandling av kvinnor etc. Deras tjänster måste anlitas för dessa syften liksom männens anlitas i krig etc.

Om en kvinna inte har någon försörjare kan hon också gå ut och arbeta. Men man måste komma ihåg att Islam tillåter kvinnor att gå ut ur sina hem bara när det finns ett verkligt behov av att de gör det. Islam godtar annars i princip inte kvinnors aktiviteter utanför hemmet, som västvärlden och de kommunistiska nationerna gör. Det är en ren idioti som Islam inte godkänner, ty en kvinna kan inte delta i sociala aktiviteter utom på bekostnad av sina verkliga funktioner i sitt hem. Om hon lämnar dessa alstras många psykologiska, sociala och moraliska problem. Att kvinnan är fysiskt, intellektuellt och intuitivt bäst lämpad för sina moderskapsfunktioner kan knappast förnekas av någon. Om därför hennes uppmärksamhet splittras i andra oviktiga sysselsättningar är mänskligheten dömd att lida.

I sådana fall blir hon bara en leksak i händerna på män och en slav under deras dåraktiga krav, vilket banar väg för okontrollerad lyx och utsvävningar. Islam kan inte acceptera en sådan situation; om den gjorde det skulle den berövas sitt mest distinkta kännetecken, det vill säga dess uppfattning att mänskligheten är en sammanhängande enhet som inte undergår förändringar i takt med ändrade omständigheter. Det har också sagts: "Varför kan inte kvinnan vara arbetare utanför hemmet på samma gång som hon är mor i hemmet, med en barnsköterska som tar hand om barnen i hennes frånvaro?" Detta är ett grundlöst påstående, för en barnsköterska kan på det mest effektiva sätt ge barnen all tänkbar fysisk, intellektuell och psykologisk hjälp, men det finns en sak hon inte kan ge dem - en moders

kärlek och omsorg samt modern själv - utan vilken livet inte kan blomstra eller goda seder grundläggas.

Hur mycket de än försöker, kan varken civilisationens vansinniga standardupprätthållare eller kommunismens anhängare någonsin åstadkomma en förändring av den mänskliga naturen. Barnet är i mycket stort behov av moderns uppmärksamhet under åtminstone dess två första år - total, odelad uppmärksamhet och kärlek där ingen konkurrent tolereras även om rivalen skulle vara barnets egen käre bror. Hur skulle en barnsköterska kunna ge barnen denna moderliga omsorg och kärlek? Hon har i de flesta fall tio till tjugo barn att ta hand om. Barnen kan inte göra annat än bråka om leksakerna och om uppmärksamheten från den artificiella mor de alla delar. Grälet kommer på så sätt att bli en permanent faktor i deras liv, och gör deras hjärtan kalla, hårda och kärlekslösa, utan förmåga till broderskärlek. En barnsköterska kan, om det finns ett verkligt behov av hennes tjänster, anställas för att ta hand om barnen.

Men om inget sådant reellt behov finns, är det inget annat ren dumhet att anlita en barnsköterska. De tokiga västerlänningarna kan emellertid ursäktas sig själva på basis av sina historiska, geografiska och politisk-ekonomiska livsvillkor, men hur är det med oss som lever i den islamiska orienten? Har också vi några dylika ursäkter? Finns det inte längre manliga arbetare tillgängliga för arbete utanför hemmet, så att vi behöver extra arbetare - kvinnliga, eller har de muslimska männen - fäder, bröder, makar och släktingar - slutat att försörja sina döttrar, systrar, hustrur och fattiga släktingar och lämnat dem att själva gå ut och slita ihop till sitt levebröd? Det sägs också att en kvinna genom att vara förvärvsarbetande kan uppnå en oberoende ekonomisk ställning som höjer hennes värdighet och prestige i samhället. Men vi skulle vilja veta om Islam har förvägrat kvinnan en oberoende ekonomisk position? Faktum är att de problem som den islamiska världen i dag konfronteras med inte handlar om samhällssystem utan om den fattigdom som berövat både män och kvinnor alla möjligheter till en anständig levnadsnivå.

Lösningen ligger i att öka vår materiella produktion så att hela nationen kan blomstra, män såväl som kvinnor, och ingen fortsätta vara fattig. Tävlingen mellan kvinnor och män om innehavet av källorna till ekonomisk produktion är ingen lösning alls. Vissa hävdar också att kvinnan genom att arbeta kan öka sin familjs inkomster, eftersom en enda persons inkomster inte kan uppväga två personers.

Detta kan i vissa individuella fall vara sant, men om alla kvinnor förvärvsarbetade skulle familjelivet stympas och mannen och kvinnan vara åtskilda under långa perioder, vilket kan leda till moraliska brott. Vilket ekonomiskt, socialt eller moraliskt rättfärdigande finns det för att låta kvinnan förvärvsarbeta till ett så enormt pris? När Islam tilldelade kvinnan hennes naturliga uppgift att helhjärtat ägna sig åt att fostra den mänskliga rasen, var det med tanke på den mänskliga naturens krav och på samhällets.

Mannen ålades att försörja henne och tillgodose hennes behov för att därmed göra henne fri från alla irrelevanta bekymmer, förutom att visa henne den högsta respekt och högaktning till den grad att "när en man frågade den Helige Profeten: "Vem har störst rätt till god behandling av mig?" Sade han: "Din mor." Mannen sade då: "Och sedan vem?" Profeten sade: "Sedan din mor." Mannen frågade: "Och sedan?" Återigen svarade Profeten: "Sedan din mor." Mannen frågade igen: "Och sedan?" Profeten sade: "Sedan din far." (Muslim och Bukhari).

Vad rör sig då detta tumult hos dagens muslimska kvinnor om? Finns det någon rättighet eller underlättning som Islam inte redan har givit henne, så att hon fortfarande känner sig tvingad att sätta igång en kampanj för att vinna dem genom medel som rösträtt och representation i parlamentet? Låt oss se: Hon begär en likvärdig mänsklig status. Men Islam har redan givit henne det i teorin såväl som i praktiken. Hon vill ha ekonomiskt oberoende och rätt att delta direkt i det sociala livet.

Islam var den första religion som gav henne denna rätt. Hon vill ha rätt till utbildning? Islam inte bara erkänner den utan gör det till plikt för henne att skaffa sig kunskap. Vill hon ha rätten att inte kunna ges bort i äktenskap utan sitt samtycke? Islam ger henne denna rätt såväl som rätten att själv arrangera sitt äktenskap. Kräver hon att bli behandlad vänligt och rättvist när hon utför sina uppgifter i hemmet, och rätten att få begära skilsmässa från sin man om han misslyckas med att behandla henne på ett rättvist och korrekt sätt? Islam ger henne alla dessa rättigheter och ålägger mannen att skydda dem.

Vill hon också ha rätt att förvärvsarbeta? Islam tillerkänner henne också denna rätt. Eller vill hon ha rätten att sjunka ner i låga, degraderande och förnedrande njutningar och utsvävningar? Islam kan inte tillåta henne detta, eftersom den inte tillåter människor att förnedra sig själva genom att hänge sig åt depravationen. Denna rättighet har emellertid ingenting att göra med en eventuell representation i parlamentet.

Om den är denna rätt de vill ha, kan de i lugn och ro vänta tills de sociala relationerna och traditionerna upplöses och degenererar till anarki. Då kan alla som kräver denna rättighet njuta okontrollerat av den. Det finns vissa människor som vidhåller att även om våra villkor och värderingar skiljer sig från Västs, är kvinnans position i orienten ändå i praktiken så låg att man inte kan göra annat än protestera mot den. Hennes västerländska motsvarighet har redan vunnit sin frihet förutom en hög social status, så varför skulle inte också den österländska kvinnan, följande i sin västerländska systems fotspår, försöka få tillbaka sina åsidosatta rättigheter? Detta är utan tvivel sant.

Kvinnan i de islamiska länderna är i allmänhet efterbliven utan vare sig behagfullhet eller respekt för sin person. Hon lever ett liv liknande djurens; hela hennes existens handlar bara om låga, timliga behov; hon lider vedermödor oftare än hon känner Tycka; får försaka mycket mer än hon får och höjer sig sällan över nivån av en rent instinktiv existens. Detta är också sant, men får vi fråga: vem är ansvarig för detta sakernas tillstånd? Har Islam eller dess läror någonting att göra med det? Faktum är att den österländska kvinnans eländiga belägenhet är resultatet av de ekonomiska, sociala, politiska och psykologiska villkor som råder i orienten i dag. Vi måste vara uppmärksamma på detta om vi verkligen vill reformera vårt sociala liv och ta reda på varifrån dessa problem kommer.

I botten på den österländska kvinnans nuvarande usla situation ligger den eländiga fattigdom som orienten nu sedan många generationer tillbaka är angripen av. Det är den sociala orättvisan som tillåter en grupp människor att leva i lyx och överflöd medan deras medmänniskor inte ens har mat för dagen eller möjlighet att klä sig ordentligt. Det är det politiska förtryck som delar folket i styrand och undersåtar, där de förra åtnjuter alla privilegier utan åtföljande förpliktelser och de senare sliter under tunga bördor utan varken rättigheter eller kompensation. Förtryckets tunga moln som förmörkar himlen ovanför är resultat av just dessa sociala faktorer.

Det är dessa omständigheter som bär det verkliga ansvaret för den nuvarande förödmjukelsen och förföljelsen av den österländska kvinnan. Kvinnan kräver en vänskaplig relation av kärlek och ömsesidig respekt mellan henne och hennes följeslagare mannen. Men hur ska denna kärlek och respekt kunna finna uttryck i en kvävande atmosfär av blek fattigdom och socialt förtryck? Ty inte bara kvinnan utan också mannen är offer för dessa omständigheter även om han kan verka vara jämförelsevis bättre lottad än hon. Mannen behandlar kvinnan rätt och hänsynslöst som en reaktion mot den hårda och råa behandling han själv får utstå i händerna på människorna omkring sig.

Han är vanhedrad och hans självkänsla sårad på grund av den råa behandling han utsätts för av bycheferna, polishofficerarna, fabriksägarna och staten. Han möter inget annat än vanheder och förödmjukelse i det sociala livet men kan inte hämnas på alla dessa antagonistiska krafter, därför går han hem till sig och avreagerar sig på sin hustru och barn eller de som för tillfället råkar vara i närheten. Det är denna förbannade fattigdom som fullständigt suger musten ur mannen och gör honom totalt inkapabel till kärlek, sympati och överseende gentemot dem han kommer i kontakt med. Återigen är det just denna avskyvärda fattigdom som får kvinnan att tålmodigt hårda ut med tyranni, grymhet och rå behandling från sin make, eftersom hon vet att livet utan en försörjare skulle vara än värre. Hon vågar inte ens hävda sina lagliga rättigheter av fruktan för att mannen ska uppta det illa och låta skilja sig från henne.

Och vad ska hon göra om han skiljer sig ifrån henne? Vem ska försörja henne? Hennes föräldrar är själva för fattiga för att kunna underhålla henne. De kan inte annat än råda henne att återvända till sin make och stå ut med förnedringen och förödmjukelsen så gott hon kan. Detta är en anledning till varför kvinnan i orienten är så degraderad och förödmjukad i dag. För det andra; underutvecklat som det är i dag, saknar orienten såväl ideal som självmedvetande och är försänt i okunnighetens svarta natt. Man har blivit berövad alla mänsklighetens högre värden utom en - makt och dess varierande manifestationer. Den dyrkar man och anser att svaghet i sig självt är ett tillräckligt rättfärdigande för att förakta och håna vemhelst som bär dess stämpel. Det är just denna maktdyrkan som får mannen, det starka könet, att hata den svaga kvinnan. Han finner det svårt att hedra eller respektera kvinnan som människa, ty han saknar också den moraliska förfining som är nödvändig för en sådan attityd gentemot det svagare könet. En kvinna visas emellertid högaktning om hon råkar vara förmögen - nyckeln till makt och auktoritet över andra. I ett efterblivet samhälle som i orienten i dag sjunker folket ner till en nivå av helt eller nästan instinktiv existens.

De är sexfixerade och sex färgar alla deras tankar och deras inställning till livet. De har sålunda kommit att betrakta kvinnan som ett medel till förnöjelse och tillfredsställelse av deras lusta - inget mer. 4 4 så har också kvinnan kommit att se på mannen. med den enda skillnaden att mannen, på grund av sin ställning som familjens överhuvud och sin förmåga att dra pengar till huset, åtnjuter merparten av det sexuella nöjet. Hon förlorar all respekt som människa eftersom hon psykologiskt, intellektuellt och andligt är hållen för att vara alldeles för underlägsen mannen för att förtjäna eller kunna kräva respekt. Som ett resultat därav reduceras den sexuella föreningen mellan man och kvinna till att bli en rent djurisk akt där hannen alltid dominerar honan; en akt vars två distinkta kännetecken är hannens medvetenhet under aktens gång om honans dominans över honom, och hans ignorans för henne efteråt. Angripet som det alltid är av okunnighet och hunger, kan ett underutvecklat samhälle knappast ha råd att avvara tid eller energi för att uppnå moralisk

resning och disciplin, även om det är genom dessa företeelser enbart som ett folk kan nå högre nivåer av humanitet och höja sig över det rent animala existensplanet.

I frånvaron av en sådan moralisk och andlig disciplin, eller med en som inte är lämplig, blir resultatet oundvikligen att människans liv får en rent ekonomisk karaktär; makten dyrkas och mäts i termer av djurisk passion. Det är i ett sådant efterblivet samhälle som kvinnan när hon utför sina modersplikter omedvetet överför mannens syn på kvinnan till sina söner. Hon gör sitt barn till en liten diktator som vänjer sig vid att genast få sina befallningar åtydda. Hon är en alltför eftergiven mor för att lägga någon förnuftskontroll på sin sons oresonliga krav. Hon försöker vara honom till lags hur oförnuftiga och absurda hans krav än är. Som ett resultat av denna efterlåtandet växer han upp till en man som är helt och hållet slav under sina djuriska passioner och som väntar sig att andra ska åtyda honom utan invändningar. Men när hans önskningar gäckas i det praktiska livet börjar han vända sitt agg mot de människor, män, kvinnor och barn som finns runt omkring honom. Dessa är de faktorer som är huvudansvariga för de störningar och problem som i dag kan bevittnas i orienten.

Om inte dessa faktorer funnits, skulle den österländska kvinnan inte ha behövt lida så mycket och hon skulle heller inte ha haft en så låg position. Ingen av ovannämnda faktorer har någon relation till Islam; de är oförenliga med den sanna islamiska andan. Fattigdom. Är den ett resultat av Islam? Förvisso icke, ty det var Islam och enbart Islam som gjorde samhället så rikt som det var under Umar bin Abdul Aziz' dagar, då det inte återstod en enda man som var fattig nog för att förtjäna eller ta emot allmosor. Islam är ett praktiskt livsmönster som förverkligade det stora ekonomiska miraklet. Det är just samma system som vi uppriktigt försöker återupprätta i dag. Islam som livsmönster har kraft och förmåga att distribuera landets rikedom på ett rättvist och riktigt sätt bland samhällsmedlemmarna »på det att det ej skall bliva något utbyte mellan de rika bland eder» (Sura 59:7). Islam hyllar eller godkänner inte fattigdom utan vill se den avskaffad.

Inte heller bejaktar den lyx och utsvävningar; den förbjuder båda. Fattigdom är den faktor som bär huvudansvaret för den österländska kvinnans situation i dag. Är fattigdomen väl borta, kommer det största av kvinnans problem att genast vara löst. I och med detta kommer hon också att få tillbaka sin självrespekt; i det syftet behöver hon inte nödvändigtvis gå ut och förvärvsarbete (även om hon har rätt att göra det) eftersom hon då kommer att få sin andel av samhällets ökade rikedom - en andel som hon kan spendera på sin egen personliga bekvämlighet enbart.

När hon är förmögen kommer hon att ha tillräckligt mycket säkerhet för att kräva respekt av männen och vara modig nog att utöva sina rättigheter utan någon fruktan eller hot om fattigdom. Och hur är det med den politiska orättvisa som mannen är utsatt för och som får honom att vända sin uppdämda vrede mot sin hustru? Är Islam ansvarig för den? Islam kan inte anklagas för den heller, eftersom den förkunnar revolt snarare än lydnad mot orättvisan. I detta avseende reglerade den så rättvist relationerna mellan de styrande och folket att när Omar en gång sade: «Hör och Syd» genmälde en man i de troendes skara: «Vi ska varken höra eller lyda dig förrän du talar om för oss varifrån du fått tyget till den klädnad som du bär.» vid detta blev Omar inte rasande. Tvärtom prisade han mannen och klargjorde sin position framför församlingen, tills mannen slutligen steg upp igen och sade: ”Ge oss nu dina order.” ”Vi ska höra och lyda dig.”

Det är exakt denna form av styre som vi försöker upprätta i dag, så att ingen styrande ska våga förtrycka folket; så att folket ska känna sig modigt nog att säga sin mening framför de styrande; och så att mannens relationer till sin familj baseras på rättvisa, godhet, kärlek och broderskap. Och degenereringen av högre mänskliga värderingar - ska Islam anklagas för den? Nej, Islam har inget med denna urartning av mänskliga värderingar att göra. Den vill upphöja människorna och inpränta i dem högre andliga värderingar. Islam lärde människorna att »den bäste bland er är den som är bäst i sitt uppförande», snarare än den som är rikast, mäktigast eller starkast.

När dessa högre värden väl är fast etablerade i samhället, kommer man inte längre att se ner på kvinnan på grund av hennes svaghet. Måttstocken för mannens kvalitet som människa är i ett sådant samhälle hans rättvisa behandling av sin fru; som den Helige Profeten sade: »Den bäste av er är den som är godast mot sin hustru och jag är den bäste bland er med avseende på hur jag behandlar min hustru.» Den djupa insikt i människans psykologi som dessa ord av Profeten röjer, säger oss också att en man inte behandlar sin hustru illa såvida han inte är offer för psykologiska komplex och förvirring eller inte når upp till den sanna mänskliga standarden.

Och människans nedsjunkande till en rent animal, instinktiv existensnivå - är Islam orsaken till det? Sannerligen inte, Islam är inte orsak till denna förnedring, för har den någonsin sanktionerat att människorna skulle sjunka ner till en så låg, instinktiv nivå? Långt därifrån, den försöker höja män och kvinnor till en så hög existensnivå att de inte längre är blott och bart slavar under sina instinkter, eller deras syn på livet helt formad av dessa. De sexuella relationerna mellan män och kvinnor är, i Islams ögon, inte rent djuriska relationer. De representerar i stället människans fysiska behov, vilka Islam bejakar men med en vilja att frigöra människan från sexuallivets överdominans.

Om sexualdriften får fritt utlopp kan den hindra människan från att uppnå sina kreativa mål inom olika vaksamhetsområden, vetenskap, konst eller gudsdyrkan och i brist på ett legitimt utlopp driva henne till att skaffa sig felaktiga handlingsmönster. Islam fördömer inte mäns och kvinnors sexuella relationer men ser inte positivt på att de blir helt uppslukade av sex. Islam uppmanar dem i stället att ägna sin energi åt de högre och ädlare målen i livet; mannen genom att göra oupphörliga ansträngningar på Allah's väg och kvinnan genom att göra sitt bästa i uppfostran och träning av barnen samt genom att sköta sina hushållsförpliktelser. Sålunda ger Islam både mannen och kvinnan ideal som höjer dem långt över den rent djuriska nivån av behov och passioner. Eller är denna defekta moraliska disciplin resultat av Islams inflytande? Svaret är ett obetingat nej, ty koranen och Profetens traditioner är alla fyllda av moralföreskrifter som syftar till en upphöjelse av människans själ genom övning i självkontroll och genom att iaktta principerna för rättvisa och genom att visa andra samma respekt som man själv förväntar sig att bli bemött med. Är då vårt sociala livs traditioner ansvariga för den österländska kvinnans efterblivenhet? Är det verkligen dessa traditioner som har fått dem att leva som djur; tröga, trångsynta och okunniga, som vissa författare vill få oss att tro? Svaret är återigen ett emfatiskt nej. Våra gamla traditioner förbjuder oss inte att skaffa kunskap, att arbeta eller samarbeta med andra i det sociala livet, förutsatt att det syftar till det allmännas bästa och inte för med sig några negativa effekter för detta.

Vad dessa traditioners⁴ inte samtycker till är sådana stupida aktiviteter som att kvinnan går ut och promenerar på gator och vägar öppet och utan att det finns något verkligt skäl till det. Ingen kan väl våga påstå att kvinnorna förverkligar sina anlag och tillvinner sig respekt enbart genom dessa dumma och osunda aktiviteter. De kan i sådana situationer bli lätta offer för lättsinniga och njutningssökande män; som fallet med de upplysta, civiliserade societetsflickorna i Väst tydligt illustrerar. De människor som opponerar sig mot traditioner tycks göra så just därför att de inte genomskådar den moraliska slapphet, utsävningar och lyx de så ihärdigt kräver. Det fanns i Egypten en icke-muslimsk författare som aldrig förlorade ett tillfälle att nedsätta Islam öppet eller fördolt i sitt veckomagasin. Han tröttnade inte på att påminna kvinnorna: »Skaka av er era gamla nötta traditioner; kom ut ur era hus och blanda er modigt med män, genom att ta anställning i fabriker och affärer - inte för att det finns något verkligt behov av det, men bara för att slippa ifrån ert ansvar som mödrar och fostrare av den mänskliga rasen.» Han sade också att anledningen till varför kvinnorna promenerade på gatan med nedslagna blickar var att hon saknade självförtroende och mod och att hon var genomsyrad av fruktan för männen. Men när hon genom erfarenheter blir upplyst, kommer hon att kunna se männen modigt i ögonen.⁵

Han förbisåg historien som berättar för oss att Aysha som aktivt deltog i sin samtids politik och ledde arméer till slagfältet alltid hade en slöja mellan sig och de män hon talade med. Dessutom glömde han också att nämna att det inte var något säreget just för kvinnor att sänka sina blickar; historien säger oss också att den Helige Profeten själv (frid och Allah's välsignelser över honom) var mer blygsam än en jungfru.

Hade inte heller han självförtroende, eller saknade han medvetenhet om att han var en budbarare från Allah? Hur länge ska dessa författare fortsätta upprepa och påstå sådana enfaldiga saker? Det är otvivelaktligen sant att kvinnan är reducerad till ett mycket lågt existensplan, men sättet att förändra denna situation är inte det som den västerländska kvinnan använde; hon konfronterades med speciella omständigheter och var därför utsatt för villfarelser typiska för dessa förhållanden. Islam och endast Islam tillhandahåller en lösning på kvinnans problem och i lika hög grad på mannens problem, Låt oss alla, unga som gamla, vända oss mot den; sträva hårt för att återupprätta en islamisk stat och genomdriva den islamiska lagen i våra liv. Bara då kommer vi att vara i stånd till att i verkligheten realisera våra trosuppfattningar och ideal. Det är den enda vägen att uppnå symmetri och harmoni i våra liv och skydda oss från att förfalla till orättvisa eller tyranni.

⁴ Med traditioner menar vi de sanna och genuina islamiska traditionerna och inte de som överförts från främmande nationer, men de författare som riktar sina attacker mot traditioner skiljer inte mellan dessa två sorter.

⁵ Den författare som refereras till ovan är Salarna Musa. I allt han skrev var hans primära intresse att se till att han på ett eller annat sätt förringade Islam, liksom en annan författare, Jurji Zaidan, gjorde. De båda utgjorde förtruppen för den fiende som för närvarande är så aktiv mot Islam som någonsin förr.